

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 644/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť A. B., D., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D. pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Tdo 22/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2013 doručená sťažnosť A. B., D. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Tdo 22/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. októbra 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 106/2010 z 31. marca 2011 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona (v bodoch 1 a 3 rozsudku), ďalej z prečinu

výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (v bode 2 rozsudku) a napokon z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, ako aj z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona (v bode 4 rozsudku) a bol za to odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol uložený aj trest prepadnutia vecí (vyskakovacieho nožika). Bol zaviazaný tiež nahradiť škodu poškodeným – G. v sume 225 €, K. v sume 825 € a Š. v sume 450 €. So zvyškami uplatneného nároku boli títo traja poškodení, ako aj poškodený H. odkázaní na občianske súdne konanie. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 To 51/2011-861 z 28. júna 2011 bolo odvolanie sťažovateľa a jeho otca zamietnuté ako nedôvodné. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 10/2012 z 13. júna 2012 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté.

Na základe sťažnosti podanej sťažovateľom bolo nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 500/2012-44 z 28. februára 2013 vyslovené, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 10/2012 porušil základné právo sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, pričom uznesenie najvyššieho súdu z 13. júna 2012 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd vytkol najvyššiemu súdu, že zhodne s krajským súdom nijako nereagoval na tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého stav, keď v osobitne vedených neväzobných trestných veciach v čase od 24. marca 2010 do 8. júna 2010 nemal napriek povinnej obhajobe žiadneho obhajcu, znamenal porušenie jeho obhajobných práv.

Najvyšší súd na verejnom zasadnutí konanom 28. augusta 2013 opätovne konal o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 23 To 51/2011 z 28. júna 2011 a rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tdo 22/2013 tak, že dovolanie sťažovateľa zamietol. Z písomného vyhotovenia uznesenia doručeného sťažovateľovi 17. októbra 2013 vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uplatnený sťažovateľom je len sčasti opodstatnený. V danom prípade skutočne došlo k formálnemu porušeniu základných práv sťažovateľa, keďže v čase od 24. marca 2010 do 8. júna 2010 nemal v neväzobných veciach napriek povinnej obhajobe v trestnej veci vedenej v bode 4

rozsudku ustanoveného obhajcu. Najvyšší súd zároveň konštatoval, že v tomto období neboli vykonávané žiadne úkony.

S takýmto odôvodnením najvyššieho súdu nemožno súhlasiť, lebo v tomto období, konkrétne 7. mája 2010, bolo rozhodované okresným súdom o žiadosti sťažovateľa o prepustení z väzby, pričom rovnako ako pri jeho vzatí do väzby sa zamietnutie žiadosti o prepustenie z väzby odôvodňovalo okrem iného skutočnosťou, že je proti nemu vedené súčasne trestné stíhanie aj v iných samostatne realizovaných trestných veciach, a práve tu došlo k porušeniu rovnosti zbraní, keď na jednej strane prokurátor a aj okresný súd mali možnosť odôvodňovať trvanie väzby sťažovateľa inými jeho skutkami, kým on nemal, čo sa týka týchto iných skutkov, ustanoveného obhajcu, čím bolo v rozhodnom období porušované jeho základné právo na povinnú obhajobu.

Najvyšší súd sa zjavným porušením ustanovenia § 34 ods. 1 a § 37 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k samostatne vedeným trestným konaniam dostatočným spôsobom nevysporiadal. Navyše rozhodol v rozpore s nálezom ústavného súdu.

Neobstojí ani poukaz najvyššieho súdu na to, že došlo k povoleniu obnovy konania vo veci sťažovateľa, keďže obnova bola povolená len vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody v súvislosti s nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012.

Sťažovateľ žiada vydat' nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Tdo 22/2013 s tým, aby bolo uznesenie z 28. augusta 2013 zrušené a najvyššiemu súdu bolo prikázané znova konať a rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa.

II.

Z nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 500/2012-44 z 28. februára 2013 vyplýva, že najvyšší súd svojím skorším uznesením sp. zn. 1 Tdo 10/2013 z 13. júna 2012 porušil čl. 50

ods. 3 ústavy, keď odmietol dovolanie sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd nijako konkrétne nereagoval na tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého stav, keď v osobitne vedených neväzobných trestných veciach nemal v čase od 24. marca 2010 do 8. júna 2010 napriek povinnej obhajobe žiadneho obhajcu, znamenal porušenie jeho obhajobných práv. Nezaujatie žiadneho stanoviska k námietke, podľa ktorej sťažovateľ nemal v určitom štádiu prípravného konania obhajcu napriek tomu, že obhajoba bola vzhľadom na jeho pobyt vo väzbe povinná, znamená zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 22/2013 z 28. augusta 2013 vyplýva, že podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bolo dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 23 To 51/2011 z 28. júna 2011 na verejnom zasadnutí zamietnuté. Podľa názoru najvyššieho súdu v danom prípade skutočne došlo k formálnemu porušeniu základných práv sťažovateľa, keďže v inkriminovanom období, t. j. od 24. marca 2010 do 8. júna 2010, nemal v neväzobných veciach napriek povinnej obhajobe v trestnej veci vedenej v bode 4 rozsudku okresného súdu ustanoveného obhajcu. Predovšetkým treba uviesť, že k tomuto zistenému porušeniu zákona došlo ešte v prípravnom konaní, pričom v rozhodnom období neboli vo vzťahu ku skutkom v bodoch 1 až 3 rozsudku okresného súdu uskutočnené žiadne úkony bez prítomnosti obhajcu sťažovateľa. Vo vzťahu ku skutku v bode 1 bolo trestné stíhanie začaté 22. novembra 2009 a obvinenie bolo sťažovateľovi vznesené 30. decembra 2009. Sťažovateľ sa na výsluchu 13. januára 2013 vyjadril, že si obhajcu nevolí. Dňa 31. mája 2010 bol vyšetrovateľom vyzvaný na zvolenie obhajcu. V prípade tohto skutku sa všetky úkony uskutočnili buď pred rozhodným obdobím, alebo až po ňom, pričom v takom prípade bol pri úkonoch prítomný koncipient, resp. obhajca bol o úkonoch vyrozumieť, avšak sa ich nezúčastnil. Všetky výsluchy a ostatné úkony vo vzťahu ku skutku v bode 2 rozsudku okresného súdu sa uskutočnili pred rozhodným obdobím, pričom k začatiu trestného stíhania došlo 2. decembra 2009 a sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie 16. februára 2010. Aj tu 31. mája 2010 vyšetrovateľ vyzval sťažovateľa, aby si zvolil obhajcu z dôvodu povinnej obhajoby. Dňa 3. marca 2010 došlo k spojeniu vecí v skutkoch v bodoch 1 a 2 na spoločné konanie. Vo vzťahu ku skutku v bode 3 rozsudku okresného súdu bolo trestné stíhanie začaté a zároveň sťažovateľovi vznesené obvinenie 31. mája 2010. Dňa 8. júna 2010 bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené obhajcovi

sťažovateľa, ktorý ihneď podal sťažnosť. Sťažnosť podal súčasne aj sťažovateľ. V danom prípade sa teda obhajca sťažovateľa mal možnosť vyjadriť k obvineniu vznesenému sťažovateľovi.

Napokon 8. júna 2010 došlo k spojeniu všetkých vecí na spoločné konanie. Preto možno zhrnúť, že v predsúdnom konaní bol porušený zákon, keď sťažovateľovi nebol po vzatí do väzby vo vzťahu ku skutku v bode 4 rozsudku okresného súdu ustanovený obhajca aj v ďalších trestných veciach, za ktoré bol stíhaný, avšak pri skutkoch v bodoch 1 a 2 sa v rozhodnom období neuskutočnili žiadne úkony a ku vzneseniu obvinenia pri skutku v bode 3 mal obhajca možnosť sa vyjadriť, čo aj uskutočnil (rovnako ako sťažovateľ). Navyše, následne v konaní pred súdom boli všetky dôkazy, t. j. aj výsluchy svedkov vykonané zákonným spôsobom za prítomnosti obhajcu sťažovateľa. Za tejto situácie aj pri vyslovení porušenia zákona, nie je dôvodné vec vrátiť späť do prípravného konania na opakované vykonanie dokazovania. Vytýkané porušenie základných práv sťažovateľa na obhajobu nebolo zistené v takej miere, aby to bolo možné považovať za porušenie zákona, ktoré by malo mať za následok zrušenie celého rozhodnutia krajského súdu. Treba zdôrazniť, že aj ústavný súd sa vo svojom náleze obmedzil len na vytknutie nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa porušenia práva na obhajobu. V ostatných častiach sťažnosti nevyhovelo. Taktiež je potrebné uviesť, že v predmetnej trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 4 T 106/2010, ktorá bola právoplatne skončená odsudzujúcim rozsudkom, bola uznesením okresného súdu sp. zn. 8 Nt 109/2012 z 21. mája 2013 povolená obnova konania a súčasne bol zrušený výrok o treste rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 106/2010. Táto skutočnosť však nebráni tomu, aby najvyšší súd rozhodoval o pôvodne podanom dovolaní sťažovateľa v rozsahu, v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na povinnú obhajobu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podla  25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorsich predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) každý navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého navrhu ústavný súd skúma, i dôvody uvedene v  25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na dalsie konanie. Podla tohto ustanovenie navrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú zákonom predpisane nalezitosti, neprípustné navrhy alebo navrhy podane niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podane oneskorene moze ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd moze odmietnuť aj navrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti navrhu možno hovoriť vtedy, ked namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dojst k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to bud pre nedostatok vzájomnej pricinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený navrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posudit po jeho prijatí na dalsie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podla konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systemu všeobecných súdov, ale podla l. 124 ústavy je nezávislým sudnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovani tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať

ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ je presvedčený, že najvyšší súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal so zjavným porušením ustanovenia § 34 ods. 1 a § 37 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k samostatne vedeným trestným konaniam. Navyše rozhodol v rozpore s nálezom ústavného súdu. Považuje za podstatné, že v období, keď v samostatne vedených konaniach napriek nutnej obhajobe nemal obhajcu, bolo okresným súdom rozhodované o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, pričom sa zamietnutie žiadosti odôvodňovalo aj skutočnosťou, že je proti nemu vedené súčasne trestné stíhanie aj v iných samostatne realizovaných trestných veciach. Práve tým došlo podľa neho k porušeniu rovnosti zbraní, lebo prokurátor a okresný súd mali možnosť odôvodňovať trvanie väzby inými skutkami sťažovateľa, hoci on, čo sa týka týchto iných skutkov, v rozpore so zákonom nemal ustanoveného obhajcu.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať, že v náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 500/2012-44 z 28. februára 2013 bolo ustálené porušenie základného práva sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy tým, že najvyšší súd nijako konkrétne nereagoval na tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého v osobitne vedených neväzobných trestných veciach nemal v čase od 24. marca 2010 do 8. júna 2010 napriek povinnej obhajobe žiadneho obhajcu. Najvyšší súd v ďalšom konaní nasledujúcom po tomto náleze v súlade s právnym názorom ústavného súdu rozhodoval o dovolaní sťažovateľa znova, a to už na verejnom zasadnutí, pričom uvedenou námietkou sa zaoberal a zaujal k nej podrobné

stanovisko. Preto rozhodne neobstojí námietka sťažovateľa, podľa ktorej mal najvyšší súd rozhodnúť v rozpore s nálezom ústavného súdu.

Zostáva ešte vyriešiť otázku, či možno stanovisko najvyššieho súdu z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne, alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že obvinený má predovšetkým právo obhajovať sa sám, resp. slobodne sa rozhodnúť, či sa chce obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Uvedené právo obvineného ale nie je absolútne a v niektorých typoch konaní, resp. v niektorých vymedzených prípadoch je obvinený povinný „podrobiť sa“ nutnej obhajobe. Nutná obhajoba tvorí preto vlastne výnimku z práva obhajovať sa sám, resp. z práva slobodne si vybrať, či sa obvinený bude obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Ustanovenie čl. 50 ods. 3 ústavy [obdobne ako čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru] neobsahuje spresnenie podmienok výkonu obhajobného práva, keďže toto vyplýva z Trestného poriadku. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je ponechané na voľbu zmluvných štátov, aby vybrali prostriedky, ktoré sú vhodné na to, aby toto právo ich súdne systémy zaručili. Z hľadiska dohovoru je totiž podstatné len to, či cesta, ktorou sa vydali, je zlučiteľná s požiadavkami spravodlivého súdneho konania. Spôsob použitia čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru v prípravnom konaní sa odvíja od charakteristík daného konania

a konkrétnych okolností prípadu. Pre zistenie, či výsledok sledovaný čl. 6 dohovoru (spravodlivé súdne konanie) bol dosiahnutý, je potrebné vziať do úvahy vnútroštátne konanie v konkrétnej veci ako celok (Imbrioscia proti Švajčiarsku).

Možno konštatovať, že argumenty uplatnené najvyšším súdom, podľa ktorých materiálne vzaté nedošlo k porušeniu obhajobných práv sťažovateľa, treba považovať za plne súladné s už uvedenými výkladovými princípmi. Hoci počas prípravného konania sťažovateľ v čase od 24. marca 2010 do 8. júna 2010 nemal ustanoveného obhajcu v osobitných konaniach vedených v trestných veciach, hoci v ďalšej trestnej veci bol vo väzbe (čo zakladalo povinnú obhajobu vo všetkých veciach), počas uvedenej doby neboli vykonávané žiadne úkony trestného konania, a preto ani nemohlo dôjsť k takému porušeniu jeho obhajobných práv, ktoré by mohlo mať dopad na výsledok konania ako celku.

V tejto súvislosti nemožno akceptovať námietku sťažovateľa, ktorý poukazuje na to, že v uvedenom období sa rozhodlo o jeho ponechaní vo väzbe, a to aj na základe toho, že bol stíhaný aj v ďalších neväzobne riešených veciach, v ktorých nemal obhajcu. Uvedená okolnosť totiž nemôže mať vplyv na rozhodnutie o vine a treste sťažovateľa.

Za správny treba považovať aj ďalší argument najvyššieho súdu, podľa ktorého v rámci hlavného pojednávania boli všetky dôkazy vykonané zákonným spôsobom, pričom sťažovateľovo právo na obhajobu bolo v súdnom konaní plne realizované.

Keďže čl. 6 dohovoru určuje iba minimálny štandard práva na spravodlivé súdne konanie, nič nebráni tomu, aby sa v právnych poriadkoch zmluvných strán uplatňoval vyšší štandard, teda väčší rozsah tohto práva. Je preto potrebné preskúmať, či závery najvyššieho súdu obstoja aj vo svetle relevantných ustanovení Trestného poriadku.

Trestný poriadok je vo fáze súdneho konania postavený na princípe kontradiktórnosti, v rámci ktorého je právom všeobecného súdu rozhodnúť, či obžaloba ako jedna zo strán trestného konania predložila dostatok dôkazov na preukázanie viny obžalovaného (druhej strany trestného konania). Nie je teda v zásade povinnosťou

všeobecného súdu iniciatívne viesť dokazovanie nad rámec dôkazných návrhov strán. Tým je aj dané, že všeobecný súd môže v rámci rozhodnutia pri predbežnom prerokovaní obžaloby, resp. preskúmania obžaloby vec vrátiť prokurátorovi v podstate iba celkom výnimočne, a to buď vtedy, keď má prebehnúť konanie o dohode o vine a treste alebo ak zistí závažné procesné chyby, najmä to, že boli porušené ustanovenia zabezpečujúce právo obhajoby [§ 241 ods. 1 písm. f) a § 244 ods. 1 písm. g) a h) Trestného poriadku].

Po preskúmaní obžaloby, resp. po predbežnom prerokovaní obžaloby môže súd vrátiť vec prokurátorovi na došetrenie len vtedy, ak počas hlavného pojednávania vyjde najavo, že obžalovaný spáchal ešte ďalší skutok, ktorý je trestným činom, a prokurátor o vrátenie veci požiadal so zreteľom na potrebu spoločného prerokovania.

V danom prípade po podaní obžaloby nedošlo k vráteniu veci prokurátorovi (z dôvodu porušenia ustanovenia zabezpečujúceho práva obhajoby), pričom rozhodnutie, podľa ktorého sa nariadi hlavné pojednávanie (podľa § 241 ods. 1 alebo podľa § 244 ods. 1 Trestného poriadku), nemôže byť v odvolacom konaní skúmané. Inými slovami, odvolací súd nemá možnosť rozhodnúť po zrušení prvostupňového rozsudku o vrátení veci prokurátorovi.

Napokon treba uviesť, že najvyšší súd v dovolacom konaní môže po zrušení právoplatného rozsudku vrátiť vec do prípravného konania iba vtedy, ak o to požiadal generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 389 Trestného poriadku).

Z uvedených ustanovení vyplýva, že aj podľa Trestného poriadku je rozhodujúce z hľadiska dodržiavania obhajobných práv to, či konanie ako celok možno považovať za spravodlivé. Samotná skutočnosť, že v určitej fáze prípravného konania obvinený nemal obhajcu, hoci obhajoba bola v jeho prípade povinná, bez ďalšieho neznamena nezákonnosť a neústavnosť právoplatného odsudzujúceho rozsudku, ak súdne konanie prebehlo pri plnom zachovaní obhajobných práv. Absencia povinnej obhajoby v určitej časti prípravného konania môže mať spravidla ten následok, že na dôkazy vykonané v takomto časovom období nebude môcť súd pri rozhodovaní o vine a treste prihliadnúť.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013